

Lieve mensen,

Pasen is lente, bevrijding en leven! Maar dat gaat niet zonder slag of stoot. Daar gaat heel wat aan vooraf. Wat op Palmzondag begint met gejubel en Hosanna, brengt op donderdag die laatste keer samen eten. Nog één keer met z'n allen rond de tafel en dan ..... is het voorbij.

Dood.
Doodse stilte.
Lamgeslagen door het verdriet en de onbereikbaarheid van een geliefde.
Maar dan komt, 'uit barre wintergrond', nieuw leven ons tegemoet. Durven wij te zien wat zich aandient?

Van samen naar dood, van stilte naar leven. En het één kan niet zonder het ander. Zo wordt het Pasen!

Mooie dagen gewenst, Nicoline & Helene

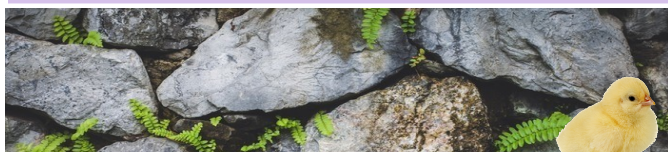
Voor alles wat kwetsbaar is: Lied 998

Je hebt je vrienden toen bijeen geroepen
hun vuile voeten als een knecht gewassen
meteen zond jij hen weg om te ontmoeten
wie niet in deze kille wereld passen.

Je vroeg hen: doe als ik en ga naar buiten,
en blijf elkaar met dit gebaar verrassen
in plaats van je in kerken op te sluiten.
Je moet steeds anderen de voeten wassen.

Het stof van al de wegen van ons leven,
kom, was het van de stukgelopen voeten.
Kom, geef dat onze handen hen genezen
die ver van huis geen goede vriend ontmoeten.

Het helder water stromend uit jouw bronnen
wast onze voeten, zuivert onze wonden
Als boden van jouw vrede, hier begonnen,
zo worden wij de wereld in gezonden.

De drie schatten

Vrede. Stel je voor, overal vrede, het mooiste dat er is.
Niemand meer boos, nergens meer oorlog of ruzie.
Nooit meer.

Onvoorstelbaar!

We willen allemaal vrede en het lukt maar niet.
Grote mensen blijven oorlog maken met elkaar.

Vrede krijg je als je deze drie schatten goed gebruikt.

De eerste schat is liefde.

Echte liefde, zoals je moeder voor jou.

De tweede schat is eenvoud, geen aanstellerij.

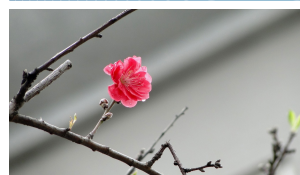
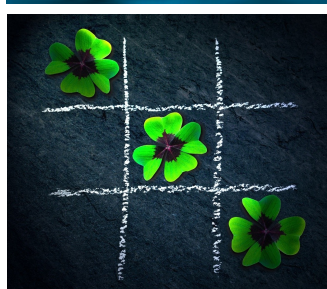
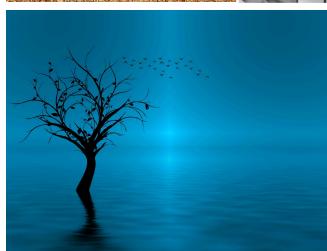
De derde is bescheidenheid, geen opschepperij.

Echte liefde maakt je dapper.

Voor het mysterie:
Tref mij - Jeroen Zijlstra

Voel een trilling binnenin
Sprankelende eerste zin
Eerste beeld voor mij bestemd
Volkomen ongeremd
Hoor iets anders dan mijn bloed
iets zelfstandigs kort en goed
Stroom van woorden niet van mij
Volkomen frank en vrij
Hoor bij mij, hou van mij
Vertel en maak gebruik van mij
Tref mij met het tegendeel
Geen woord is mij teveel
Zing in mij, hou van mij
Toe, deel een diep geheim met mij
Tref mij, grijp mij bij de keel
Geen woord is mij nog vreemd
Integendeel. Integendeel.

Echte eenvoud betekent alle tijd om te genieten.
Echte bescheidenheid betekent altijd ruimte om iemand te helpen.

Vechten zonder liefde, het kan je dood worden.
Opscheppen en dik doen, het kan je dood worden.
Je bescheidenheid vergeten en vooraan willen staan,
ook dit kan je dood worden.

Zelfs in een oorlog overwint uiteindelijk de liefde.

uit: 'Tao Te Tjing, het boek over vrede en vreugde.
De Tao voor kinderen en andere volwassenen', tekst 67

Stilte als vruchtbare bodem?

De wereld draait nog steeds door,
maar toch is alles anders.

Eerst stonden we daar met palmtakken te juichen,
nu staan we hier met lege handen,
nu houdt de wereld haar adem in
en trekt verdriet, sprakeloosheid en leegte
een mantel om ons heen.

Misschien is het af en toe wel nodig:
om stil te staan,
om toe te geven:
dat 'er geen woorden voor zijn',
dat ook wij ons 'on-machtig' voelen.

En als we de stilte,
in ons stille aanwezig en waakzaam zijn,
écht stilte laten zijn,
kan het misschien gebeuren
dat die stilte als een vruchtbare bodem wordt
waaruit nieuwe hoop, een nieuw begin kan bloeien.

Dan loert de hoop al stilletjes om de hoek,
ook al is ze nog niet volledig te (be)grijpen...
- Elien Rogiers

Kip van drijfhout en
ijzervindsels - Spingtime! -
Van Ariena Ruwaard

Opnieuw geboren, opgestaan
voorgoed veranderd, opgericht,
door angst en sterven heengegaan
zien wij opnieuw het leven aan,
geschenk dat groot en kostbaar is.
- Marijke de Bruijne

En er was Licht!

Mijn benen voelen zwaar, mijn hoofd voelt zwaar,
eigenlijk voelt alles zwaar. Ik ben naar buiten
gelopen omdat .... ik weet het eigenlijk niet goed.
Misschien alleen maar om niet binnen te zijn.
Automatisch vinden mijn voeten de vertrouwde
paden.
Het is koud.

Diep weggedoken in mijn jas loop ik met nietsziende ogen.

Hoe lang? Ik weet het eigenlijk niet. Wat het verschil
maakt? Ik weet het ook niet.
Maar opeens zie ik 'm, een helder-gele paardenbloem in
het gras.

En daarna hoor ik ook de vogels, hun getsjirp en gekwetter
vertelt van lente en nieuw leven. Ik voel de zonnestralen
op mijn gezicht en zie de blauwe lucht.
Het lijkt of ik ben 'aan' gegaan. Er kruipt blijdschap in mijn
hoofd en in mijn lijf. Ik sta daar, midden op het pad, stil en
(hoe gek het misschien ook klinkt) voor even wensloos
gelukkig.

Verwonderd loop ik verder. Wat is er zojuist gebeurd?
Waar is dat zware en donkere gebleven? Waar komt dat
licht vandaan?
De blijdschap blijft bij mij. Ik voel mij compleet.
Als een herboren mens kom ik weer thuis.

Bovenstaand stukje schreef ik voor Pasen in een bevriend
kerkblad.

Uit: Voorjaar - M. Vasalis
Ik was vergeten hoe het was
en dat de lente niet stil bloeien,
zacht dromen is, maar hevig groeien,
schoon en hartstochtelijk beginnen,
opspringen uit een diepe slaap,
wegdansen zonder te bezinnen.

Uit: Vroege voorjaarsavond - J.C. Bloem
Het ongelezen boek viel naast hem neder;
Hij streek langs de ogen met een vage hand,
En keek naar buiten: 't eerste lenteweder
Betoverde het schemerende land.

Ode aan leven:

Ik wil alleen buigen voor wat mij opricht!

Licht moge stralen in de duisternis
nieuwe vrede dalen waar geen hoop meer is.
Na een nacht van vrezen
rijst een lieve lach,
wonden gaan genezen
op een nieuwe dag.
- Menno Rougoor

